

ODROŚCIĆ (1) *vb pf*

inf odrościć.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład); poza tym XVII w. s.v. odrosnąć.

Sprawić, aby wyrosły nowe gałązki; przen [co]:

Szereg: »odrościć ani odżywić«: á oto niefláchetni robacy/ grzech á czárt vřtávicznie gryzą latorořli twoie/ thák iż ich odrościć áni odżywić nie moželz z máćice oney řwoiey grzechem pirworodnym z dawná zarážoney RejPos 204v.

Formacje współrdzenne cf ROŚĆ.

Cf [ODROSZCZENIE]

MP, RS